

**ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการตีพิมพ์เครื่องตีพิมพ์แอลกอฮอล์ของนักศึกษา:
มหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งในอำเภอพระนครศรีอยุธยา
จังหวัดพระนครศรีอยุธยา**

ปาจารีย์ สำราญจิตต์* สุธี อยู่สถาพร** ฉัตรสุนัน พงษ์นิญญา**

(วันรับบทความ 30 มค.2565; วันแก้ไขบทความ 21 มีค. 2565; วันตอบรับบทความ 23 มีค. 2565)

บทคัดย่อ

การศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาเชิงสำรวจ วัตถุประสงค์เพื่อวัดระดับการตีพิมพ์เครื่องตีพิมพ์แอลกอฮอล์และศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ต่อการปฏิบัติตามกฎหมาย ทศนคติ ค่านิยม และความรู้ต่อการตีพิมพ์เครื่องตีพิมพ์แอลกอฮอล์กับการตีพิมพ์เครื่องตีพิมพ์แอลกอฮอล์ ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 283 คน เครื่องมือที่ใช้คือแบบสอบถามที่มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.907 วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการวิเคราะห์ถดถอยโลจิสติก

ผลการวิจัยพบว่ากลุ่มตัวอย่างตีพิมพ์แอลกอฮอล์ในระดับตีพิมพ์บ้างเป็นบางโอกาสร้อยละ 72.34 ระดับการรับรู้ต่อการปฏิบัติตามกฎหมายอยู่ในระดับมากที่สุด ค่าเฉลี่ย 4.35 ทศนคติต่อการตีพิมพ์เครื่องตีพิมพ์แอลกอฮอล์อยู่ระดับปานกลาง ค่าเฉลี่ย 3.23 ค่านิยมต่อการตีพิมพ์เครื่องตีพิมพ์แอลกอฮอล์อยู่ในระดับปานกลาง ค่าเฉลี่ย 2.98 และความรู้ต่อการตีพิมพ์เครื่องตีพิมพ์แอลกอฮอล์อยู่ในระดับปานกลาง ค่าเฉลี่ย 3.15 และพบว่าการรับรู้ต่อการปฏิบัติตามกฎหมายมีอิทธิพลต่อการตีพิมพ์เครื่องตีพิมพ์แอลกอฮอล์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ คือหากมีการรับรู้ต่อการปฏิบัติตามกฎหมายมีโอกาสที่จะไม่ตีพิมพ์เครื่องตีพิมพ์แอลกอฮอล์เป็น 1.2 เท่า

ผลการวิจัยครั้งนี้มีข้อเสนอแนะให้เป็นข้อพิจารณาต่อการแก้ไขข้อกฎหมายควบคุมเครื่องตีพิมพ์แอลกอฮอล์ ในประเด็นการเข้าถึงเครื่องตีพิมพ์แอลกอฮอล์ที่สามารถเข้าถึงได้ตลอดเวลาเพราะจะทำให้เข้าถึงได้ง่าย และสถาบันการศึกษาควรมีการจัดส่งเสริมการรับรู้ข้อกฎหมายให้เกิดความเข้าใจเพื่อลดการตีพิมพ์เครื่องตีพิมพ์แอลกอฮอล์

คำสำคัญ: เครื่องตีพิมพ์แอลกอฮอล์, นักศึกษา, ค่านิยม, การปฏิบัติตามกฎหมาย

* นักศึกษาหลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต (สาธารณสุขศาสตร์) วิชาเอกบริหารกฎหมายการแพทย์และสาธารณสุขศาสตร์ คณะสาธารณสุขศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล *ผู้รับผิดชอบบทความวิจัย: pajaree_01@hotmail.com

** ภาควิชาบริหารงานสาธารณสุข คณะสาธารณสุขศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล

บทนำ (Introduction)

องค์การอนามัยโลกเผยแพร่สถานการณ์การดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ปี 2561 พบว่า ประชากรทั่วโลกร้อยละ 43 เป็นนักดื่มสุรา หรือประมาณ 2.3 พันล้านคน ในด้านของผลกระทบต่อ ภาวะสุขภาพพบว่าแอลกอฮอล์เป็นปัจจัยเสี่ยงลำดับที่ 7 ของการตายและพิการของประชากรทั้งหมด และเป็นปัจจัยเสี่ยงอันดับหนึ่งของประชากรกลุ่มอายุ 15-49 ปี มีคนเสียชีวิตด้วยโรคและการบาดเจ็บ ที่เกี่ยวข้องกับการดื่มสุราประมาณ 3 ล้าน คนต่อปี หรือคิดเป็นร้อยละ 5.3 ของการเสียชีวิตทั้งหมด ทั่วโลก (องค์การอนามัยโลก, 2561)

จากข้อมูลการสำรวจพฤติกรรมกรรมการบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์โดยสำนักงานสถิติแห่งชาติ ระหว่างปี พ.ศ. 2544 – 2560 พบว่า ภาพรวมความชุกการบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของประชากร ไทยอายุ 15 ปีขึ้นไป ในช่วง 16 ปี ที่ผ่านมามีแนวโน้มเพิ่มขึ้นเล็กน้อย เป็นนักดื่มชาย มากกว่านักดื่มหญิง 4.5 เท่า หากจำแนกตามอายุ ช่วงอายุ 15-19 ปี พบว่าแนวโน้มความชุกของการ บริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์กลับมีทิศทางเพิ่มขึ้นอย่างเห็นได้ชัดจากร้อยละ 12.9 ในปี 2550 เป็น ร้อยละ 19.4 ในปี 2558 และลดลงในปี 2560 เป็นร้อยละ 13.6 (สำนักงานสถิติแห่งชาติ, 2560)

จากการศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในวัยรุ่น (ประณต เค้าฉิม และ ดวง เตือน แซ่ตั้ง, 2551) ประกอบด้วย เพศ ความรู้ การรับรู้ ความเชื่อ ค่านิยม และทัศนคติ ซึ่งสังคม ยอมรับการดื่มระหว่างเพศชายและเพศหญิงแตกต่างกัน ทำให้ส่วนหนึ่งที่ได้เห็นได้ชัดในการดื่มของเพศ ชายมีมากกว่าเพศหญิง โดยเพศสามารถทำนายพฤติกรรมกรรมการดื่มแอลกอฮอล์ได้ ในขณะที่ค่านิยม ของสังคมไทยในสมัยก่อนเห็นว่าผู้หญิงไม่ควรดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ แต่ปัจจุบันผู้หญิงกลับได้รับการ ยอมรับจากสังคมมากขึ้น นอกจากนี้ปัจจัยส่วนบุคคลที่มีผลต่อการดื่มแอลกอฮอล์ของวัยรุ่นยังมี เรื่องของความต้อการมีตัวตนในสังคม การอยากได้การยอมรับจากกลุ่ม (ภูษณิศา บริหาร, 2549) นอกจากนี้ยังพบว่าการหาง่ายและความสามารถเข้าถึงได้ของเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ สื่อโฆษณา เกี่ยวกับ เครื่องดื่มแอลกอฮอล์ การมีเพื่อนและครอบครัวที่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ มีผลต่อการดื่ม เครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของวัยรุ่น โดยวัยรุ่นที่มีเพื่อนสนิทที่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์และถูกชักชวนให้ ดื่ม การรับรู้การโฆษณาของเครื่องดื่มแอลกอฮอล์มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมกรรมการดื่มเครื่องดื่ม แอลกอฮอล์ (อัญชลี เหมชะญาติ และศรีวรรณ ยอดนิล, 2555)

เครื่องดื่มแอลกอฮอล์ก่อให้เกิดปัญหาด้านสุขภาพ ครอบครัว อุบัติเหตุและอาชญากรรม ซึ่งมี ผลกระทบต่อสังคมและเศรษฐกิจโดยรวมของประเทศ ประเทศไทยมีการใช้พระราชบัญญัติควบคุม เครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ซึ่งเป็นกฎหมายที่มีความหลากหลายมาตรการ ได้แก่การจำกัดการ เข้าถึงเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ คือ การกำหนดอายุขั้นต่ำในการขาย การกำหนดวันและเวลาห้ามขาย

การควบคุมการโฆษณาและการส่งเสริมการขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ รวมทั้งมาตรการลดความเสี่ยงจากปัญหาแอลกอฮอล์ เช่น โครงการเมาไม่ขับ การตรวจแอลกอฮอล์ในลมหายใจ หลายปีที่ผ่านมาประเทศไทยใช้พระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 มาโดยตลอดจนปัจจุบัน (พ.ศ. 2564) มีประชาชนจำนวนหนึ่งมองว่าสร้างความสับสน มีอุปสรรคและเนื่องด้วยสถานการณ์โควิด-19 ที่มีมานานเกิน 1 ปี ส่งผลกระทบต่อผู้ประกอบการบางกลุ่ม ดังนั้นในภาคประชาชนจึงมีความต้องการแก้ไขกฎหมายในประเด็นการจำกัดเวลาซื้อและขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ การให้สถานศึกษาได้รับการยกเว้นให้สามารถบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ได้ ในส่วนของสำนักงานคณะกรรมการควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์มองว่ากฎหมายฉบับดังกล่าวนี้ต้องการปรับเปลี่ยนเช่นกันในแง่มาตรการควบคุมการโฆษณาให้เข้มงวดขึ้น (สำนักงานคณะกรรมการควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, 2564) แม้จะมีกฎหมายมาบังคับใช้ แต่ยังพบว่าสถานการณ์การดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของกลุ่มเยาวชนเป็นสิ่งที่สังคมต้องให้ความสำคัญ เนื่องด้วยเยาวชนคือทรัพยากรบุคคลที่สำคัญของประเทศ ค่านิยมในสังคมปัจจุบันเป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการบริโภคของเยาวชน จึงจำเป็นที่จะต้องหาทางลดพฤติกรรมบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

การวิจัยนี้สนใจศึกษาสถาบันการศึกษาจังหวัดพระนครศรีอยุธยา เนื่องจากจังหวัดพระนครศรีอยุธยาเป็นที่มีขนาดใหญ่ มีความเจริญทั้งด้านการท่องเที่ยว เศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม และอุตสาหกรรม มีการขยายตัวในด้านต่าง ๆ อย่างต่อเนื่อง ทั้งสิ่งปลูกสร้าง ที่อยู่อาศัย รวมทั้งสถาบันบันเทิง จังหวัดพระนครศรีอยุธยาเป็นที่รองรับนักเรียน นักศึกษาทั้งจากจังหวัดพระนครศรีอยุธยา และจังหวัดใกล้เคียง มีสถานศึกษาระดับอุดมศึกษาอยู่ในเขตเมือง นักศึกษาส่วนใหญ่อายุ 18 – 22 ปี ในเขตตัวเมืองมีสถาบันบันเทิงตั้งอยู่จำนวนมาก ประกอบกับจำนวนนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติมีจำนวนมากขึ้นทำให้ร้านค้าสถานบันเทิงต่าง ๆ มีกิจกรรมดึงดูดความสนใจของลูกค้าเพิ่มมากขึ้น ทำให้นักศึกษามีโอกาสเข้าถึงเครื่องดื่มแอลกอฮอล์มากขึ้น จากการรวบรวมข้อมูลทางสถิติและการทบทวนวรรณกรรมทำให้พบว่า แนวโน้มของการดื่ม เครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในนักศึกษามีจำนวนเพิ่มขึ้นในช่วงปี 2544 - 2554 (ศุนย์วิจัยปัญหา, 2556)

ผู้วิจัยตระหนักถึงปัญหาที่จะเกิดขึ้นจากการที่นักศึกษาจะมีพฤติกรรมดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ทั้งต่อสุขภาพ สังคม และครอบครัว จะสามารถเป็นข้อมูลให้แก่หน่วยงานที่เกี่ยวข้องได้วางแผนดำเนินการที่จะสามารถป้องกัน ลดพฤติกรรมดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักศึกษาในจังหวัดพระนครศรีอยุธยาได้เหมาะสมและมีประสิทธิภาพ รวมทั้งการนำข้อมูลและข้อสรุปจากการวิจัยครั้งนี้ไปเป็นข้อพิจารณาในการเสนอปรับแก้พระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย (Objectives)

1. เพื่อวัดระดับการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักศึกษามหาวิทยาลัยในอำเภอพระนครศรีอยุธยา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา
2. เพื่อวัดระดับการรับรู้ต่อการปฏิบัติตามกฎหมายที่มีผลต่อการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักศึกษามหาวิทยาลัยในอำเภอพระนครศรีอยุธยา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา
3. เพื่อวัดระดับทัศนคติ ค่านิยม ความรู้ ต่อการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักศึกษามหาวิทยาลัยในอำเภอพระนครศรีอยุธยา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา
4. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ต่อการปฏิบัติตามกฎหมาย ทัศนคติ ค่านิยม ความรู้ต่อการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักศึกษามหาวิทยาลัยในอำเภอพระนครศรีอยุธยา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ต่อการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

วิธีดำเนินการวิจัย (Methods)

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้คือนักศึกษาในมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งในอำเภอพระนครศรีอยุธยา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ปีการศึกษา 2563 ชั้นปีที่ 1 – 5 จำนวนประชากรทั้งหมด 4,901คน กำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่ได้จากการคำนวณเท่ากับ 257 ตัวอย่าง และผู้วิจัยทำการสำรวจกลุ่มตัวอย่างไว้ ร้อยละ 10 (จำนวน 26 ตัวอย่าง) หากเก็บแบบสอบถามได้ไม่ครบและหากเกิดกรณีตอบแบบสอบถามไม่สมบูรณ์ รวมเป็นกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 283 ตัวอย่าง ใช้วิธีสุ่มตัวอย่างดำเนินการเลือกโดยการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Simple Random Sampling)

กลุ่มตัวอย่าง โดยกำหนดเกณฑ์คัดเข้า เกณฑ์คัดออก ดังต่อไปนี้

เกณฑ์คัดเข้า ได้แก่ 1. นักศึกษาในสถานศึกษาแห่งหนึ่งในอำเภอพระนครศรีอยุธยา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ในปีการศึกษา 2563 2. ยินยอมและเต็มใจเข้าร่วมการวิจัย

เกณฑ์คัดออก ได้แก่ 1. ผู้ที่อยู่ระหว่างลาป่วยด้วยโรคเรื้อรัง ลากิจและถูกพักการเรียน 2. ผู้ที่อยู่ระหว่างการฝึกปฏิบัติงานนอกสถานที่

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถาม ลักษณะเป็นข้อคำถามปลายปิดและปลายเปิด มี 3 ส่วน ได้แก่ ส่วนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคลและระดับการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ จำนวน 10 ข้อ ส่วนที่ 2 แบบสอบถามการรับรู้ต่อการปฏิบัติตามกฎหมาย วัดระดับความรู้ มีทั้งหมด 5 ข้อ และส่วนที่ 3 แบบสอบถามเพื่อวัดทัศนคติ ค่านิยม และความรู้ที่มีผลต่อการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

จำนวน 21 ข้อ ทำการตรวจคุณภาพเครื่องมือโดยการหาความตรง (Validity) โดยผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 ท่าน และมีค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถามเท่ากับ 0.907 การวิจัยนี้ได้รับการรับรองจริยธรรมจากคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยมหิดล (COA. No. MUPH 2020-162)

เก็บข้อมูลโดยให้ผู้ตอบกรอกคำตอบเองในแบบสอบถาม (Self-Administered Questionnaire) โดยนำแบบสอบถามให้ผู้ตอบกรอกด้วยตนเอง ช่วงเวลาเก็บข้อมูลดำเนินการในเดือน กุมภาพันธ์ – มีนาคม 2564 โดยทางมหาวิทยาลัยที่ผู้วิจัยทำการเก็บข้อมูลได้ดำเนินการตามมาตรการป้องกันการแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ได้ทำการจัดการเรียนการสอนผ่านระบบออนไลน์ตั้งแต่วันที่ 5 มีนาคม 2564 นั้น ผู้วิจัยได้ทำการเก็บข้อมูลได้เป็นส่วนใหญ่ มีแบบสอบถามบางส่วนที่ไม่สามารถเก็บได้ จึงได้ทำการขอความร่วมมือจากอาจารย์ของมหาวิทยาลัยเพื่อส่งแบบสอบถามให้นักศึกษาตอบแบบสอบถามและนำมาส่งกับอาจารย์ จึงทำให้ผู้วิจัยได้รับแบบสอบถามครบ

การวิเคราะห์ข้อมูลใช้โปรแกรมสำเร็จรูป กำหนดระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติ (α) ที่ 0.05 โดยการวิเคราะห์สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) เพื่อวิเคราะห์ข้อมูลพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ในรูปแบบตารางแจกแจงความถี่ (Frequency) ร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) และการวิเคราะห์สถิติเชิงอนุมาน (Inferential Statistics) เพื่อทดสอบสมมติฐาน ในการทดสอบความสัมพันธ์การรับรู้ต่อการปฏิบัติตามกฎหมายและการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักศึกษา สถิติที่ใช้คือ Logistic Regression

ผลการวิจัย (Results)

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่กำลังศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 2 ร้อยละ 39.20 รองลงมาคือชั้นปีที่ 1 ร้อยละ 35.00 และชั้นปีที่ 3 ร้อยละ 20.10 ศึกษาอยู่ในคณะวิทยาการจัดการมากที่สุด ร้อยละ 42.40 รองลงมาคือคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ร้อยละ 21.90 และคณะครุศาสตร์ร้อยละ 21.60 ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง ร้อยละ 70.30 รองลงมาคือเพศชาย ร้อยละ 25.80 และเพศทางเลือกร้อยละ 3.90 ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ครั้งแรกในช่วงอายุ 18-21 ปี ร้อยละ 50.70 รองลงมาคือช่วงอายุ 14-17 ปี ร้อยละ 40.85 บุคคลที่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ด้วยครั้งแรกคือดื่มกับเพื่อน เป็นร้อยละ 70.46 รองลงมาคือดื่มกับพ่อแม่ ร้อยละ 16 ชนิดเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ที่ดื่ม ส่วนใหญ่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ 3 ชนิด ได้แก่ เหล้า-เบียร์-สไปรตส์ ร้อยละ 33.88 รองลงมาคือดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ 2 ชนิด ได้แก่ เหล้า-เบียร์ ร้อยละ 16.12 สถานที่ที่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์คือ ดื่มที่บ้านมากที่สุด

ร้อยละ 33.93 รองลงมาคือดื่มที่ร้านเหล้า ร้อยละ 28.17 และที่หอพัก/อพาร์ทเมนท์ร้อยละ 19.44 ระดับการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีความบ่อยครั้งในการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์มากที่สุดคือ ดื่บบ้างเป็นบางโอกาสร้อยละ 72.34 และดื่มมาร้อยละ 27.65

ตารางที่ 1 ระดับการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

ข้อมูลส่วนบุคคล	จำนวน	ร้อยละ
1. ชั้นปี		
1	99	35.0
2	111	39.2
3	57	20.1
4	15	5.3
5	1	0.4
รวม	283	100
2. ช่วงอายุ		
18-20 ปี	160	56.54
21-23 ปี	117	41.34
24-26 ปี	6	2.12
รวม	283	100
3. เพศ		
ชาย	73	25.8
หญิง	199	70.3
เพศทางเลือก	11	3.9
รวม	283	100
4. ช่วงอายุที่มีการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ครั้งแรก		
7-13 ปี	18	8.45
14-17 ปี	87	40.85
18-21 ปี	108	50.70
รวม	213	100

ข้อมูลส่วนบุคคล	จำนวน	ร้อยละ
5. ชนิดเครื่องตี๋มแอลกอฮอล์ที่ตี๋ม		
เหล้า-เบียร์-สปาย	82	33.88
เหล้า-เบียร์	39	16.12
เหล้า-สปาย	10	4.13
เบียร์-สปาย	18	7.44
เหล้า	31	12.81
เบียร์	31	12.81
สปาย	22	9.10
อื่น ๆ	9	3.72
รวม	242	100
6. สถานที่ ที่ตี๋มเครื่องตี๋มแอลกอฮอล์		
บ้าน	171	33.93
ร้านเหล้า	142	28.17
หอพัก/อพาร์ทเมนท์	98	19.44
ร้านอาหาร	93	18.49
รวม	504	100
7. ความบ่อยครั้งในการตี๋มเครื่องตี๋มแอลกอฮอล์		
ตี๋มบ้างเป็นบางโอกาส	170	72.34
ตี๋มทุกเดือน	30	12.77
ตี๋มทุกสัปดาห์	20	8.51
ตี๋มมากกว่าสัปดาห์ละครั้ง	15	6.38
รวม	235	100
8. ระดับการตี๋มเครื่องตี๋มแอลกอฮอล์		
ตี๋มบ้างเป็นบางโอกาส	170	72.34
ตี๋มมาก	65	27.65
รวม	235	100

ตารางที่ 2 ระดับการรับรู้ต่อการปฏิบัติตามกฎหมาย

การรับรู้ต่อการปฏิบัติตามกฎหมาย	\bar{X}	S.D.	การแปลผล
1. กฎหมายห้ามจำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ให้แก่บุคคลที่มีอายุต่ำกว่า 20 ปีบริบูรณ์	4.47	0.82	มากที่สุด
2. กฎหมายห้ามจำหน่ายและบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในบางสถานที่ เช่น สถานที่ศึกษา สถานที่ราชการ หอพักสวนสาธารณะเป็นข้อห้ามตามกฎหมายการควบคุมเครื่องดื่ม แอลกอฮอล์	4.40	0.76	มากที่สุด
3. กฎหมายห้ามจำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์เพียงเวลา 11.00 - 14.00 น. และ 17.00 - 24.00 น. เท่านั้น เป็นการ กำหนดกฎหมายการควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์	4.19	0.94	มาก
4. โครงการเมาไม่ขับ โครงการลดเหล้าเข้าพรรษา เป็นส่วนหนึ่งของการรณรงค์ลดการดื่ม เครื่องดื่มแอลกอฮอล์	4.35	0.85	มากที่สุด
5. เครื่องดื่มแอลกอฮอล์จะต้องมีบรรจุภัณฑ์ ฉลาก ที่มีข้อความคำเตือนตามข้อกำหนดกฎหมายการควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์	4.36	0.80	มากที่สุด
รวม	4.35	0.67	มากที่สุด

การวัดระดับการรับรู้ต่อการปฏิบัติตามกฎหมายพบว่ากลุ่มตัวอย่างมีการรับรู้ต่อการปฏิบัติตามกฎหมายโดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 4.35 โดยเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าระดับการรับรู้มากที่สุดมี 4 ข้อ ได้แก่ มีการรับรู้กฎหมายห้ามจำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ให้แก่บุคคลที่มีอายุต่ำกว่า 20 ปีบริบูรณ์ มีการรับรู้กฎหมายห้ามจำหน่ายและบริโภคเครื่องดื่ม แอลกอฮอล์ในบางสถานที่ เช่น สถานที่ศึกษา สถานที่ราชการ หอพักสวนสาธารณะเป็นข้อห้ามตามกฎหมายการควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ มีการรับรู้โครงการเมาไม่ขับ โครงการลดเหล้าเข้าพรรษา เป็นส่วนหนึ่งของการรณรงค์ลดการดื่ม เครื่องดื่มแอลกอฮอล์ และมีการรับรู้ว่าเครื่องดื่มแอลกอฮอล์จะต้องมีบรรจุภัณฑ์ ฉลาก ที่มีข้อความคำเตือนตามข้อกำหนดกฎหมายการควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ส่วนในการรับรู้

กฎหมายห้ามจำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ เพียงเวลา 11.00 - 14.00 น. และ 17.00 - 24.00 น. เท่านั้น เป็นการกำหนดกฎหมายการควบคุม เครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ในระดับมาก

ตารางที่ 3 ระดับการรับรู้ด้านทัศนคติต่อการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

ทัศนคติต่อการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์	\bar{X}	S.D.	การแปลผล
1. การดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์เป็นอันตรายต่อสุขภาพ	4.44	0.74	มาก
2. งานเลี้ยงต่าง ๆ ต้องมีเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ เพื่อให้ งานสนุกสนาน	2.35	1.04	น้อย
3. การดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ทำให้รู้สึกเป็นผู้ใหญ่	3.09	1.24	ปานกลาง
4. การไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์อาจ ทำให้ไม่สามารถ เข้ากับเพื่อนได้	3.27	1.32	ปานกลาง
5. การไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์เป็นผู้ที่ชนะใจ ตัวเอง	3.40	1.29	ปานกลาง
6. รสชาติของเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ทำให้คุณดื่ม เครื่องดื่มแอลกอฮอล์	2.97	1.21	ปานกลาง
7. มีการโฆษณาผลิตภัณฑ์เครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ผ่านโทรทัศน์ อินเทอร์เน็ตต่าง ๆ ทำให้คุณดื่ม เครื่องดื่มแอลกอฮอล์	3.09	1.21	ปานกลาง
รวม	3.23	0.38	ปานกลาง

การวัดระดับการรับรู้ทางด้านทัศนคติต่อการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์กลุ่มตัวอย่างมีทัศนคติต่อการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์โดยรวมอยู่ในระดับที่ปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 3.23

ตารางที่ 4 ระดับการรับรู้ด้านค่านิยมต่อการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

ค่านิยมต่อการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์	\bar{X}	S.D.	การแปลผล
1. การดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์เป็นสิ่งที่น่าลองหรือรู้สึก เป็นเรื่องที่ท้าทาย น่าตื่นเต้น	2.99	1.20	ปานกลาง
2. การดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ทำให้เป็นที่ยอมรับในสังคม	3.13	1.29	ปานกลาง

ค่านิยมต่อการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์	\bar{X}	S.D.	การแปลผล
3. การดื่มแอลกอฮอล์เป็นสิ่งอันตรายต่อตนเองและไม่สามารถที่จะควบคุมสถานการณ์ได้	3.97	1.02	มาก
4. การดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ทำให้คลายเครียดและทำให้รู้สึกผ่อนคลายลิ้มความทุกข์	2.55	1.13	ปานกลาง
5. การดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์นั้นเป็นเรื่องที่สร้างความภาคภูมิใจ	3.23	1.34	ปานกลาง
6. คนในครอบครัวของท่านตักเตือนท่านในเรื่องการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์	2.33	1.25	น้อย
7. ในงานเลี้ยงสังสรรค์ระหว่างเพื่อนใคร่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ถือว่าไม่ให้เกียรติเพื่อน	3.25	1.32	ปานกลาง
8. การดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ทำให้มีเพื่อนมาก	3.06	1.28	ปานกลาง
9. ถ้าอยากเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มเพื่อนที่ดื่มเราต้องดื่มด้วย	3.17	1.31	ปานกลาง
10. การดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ทำให้สนิทกับเพื่อนได้ง่าย	2.94	1.28	ปานกลาง
11. เพื่อนแนะนำให้เพื่อนดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์เพื่อช่วยให้เกิดความกล้ามากขึ้น	3.07	1.23	ปานกลาง
12. เครื่องดื่มแอลกอฮอล์กระตุ้นสมองและระบบประสาททำให้ตื่นตัวและเพิ่มความกล้า	2.09	1.02	น้อย
รวม	2.98	0.82	ปานกลาง

การวัดระดับการรับรู้ทางด้านค่านิยมต่อการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พบว่ากลุ่มตัวอย่าง มีค่านิยมต่อการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 2.98

ตารางที่ 5 ระดับความรู้ต่อการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

ความรู้ต่อการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์	\bar{X}	S.D.	ระดับแปลความ
1. เครื่องดื่มแอลกอฮอล์เป็นสาเหตุของโรคต่าง ๆ	4.02	1.02	มาก
2. สถานที่จัดจำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ สะดวกและหาซื้อได้ง่าย	2.29	1.11	น้อย
รวม	3.15	0.63	ปานกลาง

ระดับความรู้ต่อการตีเครื่องตีแอลกอฮอล์ พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีความรู้ต่อการตีเครื่องตีแอลกอฮอล์โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 3.15

ตารางที่ 6 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์การรับรู้ต่อการปฏิบัติตามกฎหมาย ทัศนคติ ค่านิยม และความรู้ต่อการตีเครื่องตีแอลกอฮอล์กับการตีเครื่องตีแอลกอฮอล์

ปัจจัย	B	S.E.	Wald	Sig.	Exp(β)
การรับรู้ต่อการปฏิบัติตามกฎหมาย	.188	.067	7.938	.005*	1.207
ทัศนคติต่อการตีเครื่องตีแอลกอฮอล์	.022	.093	.056	.813	1.022
ค่านิยมต่อการตีเครื่องตีแอลกอฮอล์	.064	.045	1.972	.160	1.066
ความรู้ต่อการตีเครื่องตีแอลกอฮอล์	.033	.061	.293	.588	1.034
Constant	-3.411	1.122	9.249	.002	.033

* นัยสำคัญที่ระดับ < .05

เมื่อวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของตัวแปรพบว่า การรับรู้ต่อการปฏิบัติตามกฎหมายของกลุ่มตัวอย่าง มีผลต่อการตีเครื่องตีแอลกอฮอล์ โดยกลุ่มตัวอย่างที่มีการรับรู้ต่อการปฏิบัติตามกฎหมายเพิ่มขึ้น จะมีโอกาสที่จะไม่ตีเครื่องตีแอลกอฮอล์เป็น 1.2 เท่า (Exp (β) = 1.207) ส่วนตัวแปรทัศนคติ ค่านิยม และความรู้ต่อการตีเครื่องตีแอลกอฮอล์ ไม่ส่งผลต่อความสัมพันธ์กับการตีเครื่องตีแอลกอฮอล์

การอภิปรายและสรุปผลการวิจัย (Discussions and conclusions)

ระดับการและลักษณะการตีเครื่องตีแอลกอฮอล์

กลุ่มตัวอย่างตีเครื่องตีแอลกอฮอล์อยู่ในระดับตีบ้างเป็นบางโอกาส คิดเป็นร้อยละ 72.34 ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ กัณฑ์กนิษฐ ผลแจ้ง (2556) และรัตติยา บัวสอน, เชษฐ รัชดาพรณานิกุล (2553) ที่พบว่าปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการบริโภคเครื่องดื่ม แอลกอฮอล์ของนักศึกษา ได้แก่ เพศ ความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดา ทัศนคติเกี่ยวกับการบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ การเข้าถึงแหล่งซื้อขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ การได้รับอิทธิพลจากสื่อโฆษณา

ประชาสัมพันธ์ และแรงสนับสนุนจากกลุ่มเพื่อนในการบริโภคเครื่องดื่ม แอลกอฮอล์ เมื่อพิจารณา ลักษณะการดื่มเครื่องดื่มพบว่า ช่วงอายุที่มีการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ครั้งแรกเป็นช่วงอายุ 18-21 ปี คิดเป็นร้อยละ 50.70 บุคคลที่ดื่มเครื่องดื่มด้วยครั้งแรกส่วนใหญ่ดื่มกับเพื่อน ร้อยละ 70.46 มีผู้ร่วมดื่ม 3-5 คน คิดเป็นร้อยละ 49.46 เครื่องดื่มแอลกอฮอล์ที่นักศึกษาดื่มมากที่สุด 3 ชนิดได้แก่ เหล้า-เบียร์-สเปย์ คิดเป็นร้อยละ 33.88 ส่วนใหญ่จะดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์กันที่บ้านมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 33.93 ในการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักศึกษาที่มีการดื่มกับเพื่อนและเริ่มดื่มในช่วงอายุที่มีกลุ่มเพื่อนมีเหตุผลมาจากการเป็นการแสดงถึงการรักพวกพ้อง เป็นหนึ่งเดียวกัน ทำให้เกิดความเพลิดเพลินและความสนุกสนาน เป็นการสร้างสัมพันธ์ภาพ ลักษณะการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักศึกษาสอดคล้องกับสถานการณ์การดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในปี 2560 (สำนักงานสถิติแห่งชาติ, 2560) และอายุเฉลี่ยที่เริ่มดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ครั้งแรกของเพศชายอยู่ที่อายุ 19 ปี นอกจากนี้ชนิดของเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ที่มีการดื่มมากที่สุดพบว่าเป็น เบียร์ และยังพบว่าสาเหตุของการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์มาจากปัจจัย เพื่อต้องการเข้าสังคมให้เป็นที่ยอมรับของบรรดาเพื่อน นอกจากนี้ปัจจัยดังกล่าวแล้วจุดจำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์โดยรอบมหาวิทยาลัยที่ทำการศึกษามีทั้งที่เป็นจุดจำหน่ายแบบที่นั่งดื่ม จุดจำหน่ายแบบไม่นั่งดื่ม จุดจำหน่ายที่เป็นร้านขายส่ง ร้านค้าสะดวกซื้อ ก็อาจเป็นอีกปัจจัยที่ทำให้นักศึกษาเข้าถึงเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ได้ง่ายและส่งผลกระทบต่อระดับการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์เพิ่มขึ้น

ระดับการรับรู้ต่อการปฏิบัติตามกฎหมาย ทัศนคติ ค่านิยม และความรู้ต่อการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

ด้านการรับรู้ต่อการปฏิบัติตามกฎหมายของกลุ่มตัวอย่างพบว่า การรับรู้ต่อการปฏิบัติตามกฎหมายโดยรวมอยู่ในระดับที่มากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 4.35 ตามผลการศึกษาของ กษิตติส ชั้นวรรทัด (2549) และเชษฐ รัชดาพรธนาธิกุล และชัชชนะ (2553) ก็พบว่าการระดับการปฏิบัติตามกฎหมายยังน้อยเช่นเดียวกัน ทัศนคติต่อการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.23 สอดคล้องกับงานวิจัยของ ญัฐกาล ลายนอก (2559) ค่านิยมต่อการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.98 ไม่สอดคล้องกับผลการศึกษาของ รัตติยา บัวสอน และเชษฐ รัชดาพรธนาธิกุล (2553) กับประณต คำนิม และดวงเดือน แซ่ตั้ง (2551) ระดับความรู้ต่อการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.15 ความรู้กลุ่มตัวอย่างมีการรับรู้ระดับเห็นด้วยมากที่สุดคือ เครื่องดื่มแอลกอฮอล์เป็นสาเหตุของโรคต่างๆ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.02 สอดคล้องกับงานวิจัยของ Schulte M.T., et al (2009) ญัฐกาล ลายนอก (2559) ซึ่งพบว่าเครื่องดื่มแอลกอฮอล์เป็นสิ่งที่ไม่ดีต่อตนเอง ครอบครัว และสังคม และ

สอดคล้องกับศูนย์วิจัยเพื่อการพัฒนาสังคมและธุรกิจ (2564) พบว่าเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ก่อให้เกิดปัญหาต่างๆ ตามมา ซึ่งนักศึกษาในมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง ในอำเภอพระนครศรีอยุธยา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ไม่แน่ใจความรู้ต่อการตี้มเครื่องตี้มแอลกอฮอล์อย่างถูกต้อง

จากการศึกษาพบว่าจากแนวคิดเกี่ยวกับทัศนคติมีแนวโน้มที่บุคคลจะมีพฤติกรรมหรือการกระทำที่เป็นผลมาจากความเข้าใจ ความรู้สึก ค่านิยมเป็นตัวกำหนดพฤติกรรมของบุคคลในการกระทำสิ่งต่างๆ การรับรู้ด้านการปฏิบัติตามกฎหมาย การรับรู้ด้านทัศนคติ ค่านิยม และความรู้ ต่อการตี้มเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ ในแต่ละบุคคลจะเป็นสิ่งที่ทำให้แต่ละบุคคลแสดงหรือไม่แสดงพฤติกรรมการตี้มเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ ถึงแม้ผลการศึกษาจะพบว่าระดับการรับรู้ต่อการปฏิบัติตามกฎหมายควบคุมเครื่องตี้มแอลกอฮอล์อยู่ในระดับมากที่สุดก็ยังคงพบว่ายังทัศนคติและค่านิยมต่อการตี้มเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ของกลุ่มนักศึกษาอยู่ระดับที่ไม่แน่ใจว่าจะไม่ตี้มเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ อาจมีสาเหตุจากการที่เข้าถึงการเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ได้ง่าย นักศึกษาซื้อมาตี้มที่บ้านกับกลุ่มเพื่อน แทนการไปนั่งตี้มที่ร้าน จากผลการศึกษาของ ชนิษฐา พรหมกระโทก (2562) พบว่าวัยรุ่นส่วนใหญ่จะตี้มเครื่องตี้มแอลกอฮอล์กับเพื่อนและมักจะตี้มที่บ้านเพื่อน และพบว่าเข้าถึงเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ได้ง่ายคือวันรุ่นซื้อเองทั้งที่ร้านขายของชำ ร้านขายส่ง ร่วมกับการที่วันรุ่นเข้าถึงเครื่องตี้มแอลกอฮอล์โดยไม่ได้ตี้มจากการที่ผู้ปกครองใช้ให้ไปซื้อ ญาติ/ผู้ใหญ่ให้ไปซื้อ และการมีเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ภายในบ้าน

ความสัมพันธ์ด้านการรับรู้ต่อการปฏิบัติตามกฎหมาย ทัศนคติ ค่านิยม และความรู้ ที่มีผลต่อการตี้มเครื่องตี้มแอลกอฮอล์

การรับรู้ต่อการปฏิบัติตามกฎหมายของกลุ่มตัวอย่างมีผลต่อการตี้มเครื่องตี้มแอลกอฮอล์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อพิจารณาปัจจัยการรับรู้ต่อการปฏิบัติตามกฎหมายพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีการรับรู้ต่อการปฏิบัติตามกฎหมายเพิ่มขึ้นจะมีโอกาสที่จะไม่ตี้มเครื่องตี้มแอลกอฮอล์เป็น 1.2 เท่า ($\text{Exp}(\beta) = 1.207$) หมายความว่าคนที่กลุ่มตัวอย่างมีการรับรู้ต่อการปฏิบัติตามกฎหมาย มีผลต่อการตี้มเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ คือลดความถี่ของตี้มของนักศึกษาคือตี้มบ้างเป็นบางโอกาส สอดคล้องกับงานวิจัยของรัตติยา บัวสอน และเชษฐ รัชดาพรธนาธิกุล (2553) ที่ศึกษาพฤติกรรมการบริโภคเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ของนักศึกษามหาวิทยาลัยระดับปริญญาตรี พบว่าการเข้าถึงแหล่งซื้อขายเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ การได้รับอิทธิพลจากสื่อโฆษณาประชาสัมพันธ์ มีผลต่อการบริโภคเครื่องตี้มแอลกอฮอล์

ทัศนคติ ค่านิยมและความรู้ต่อการตี้มเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ของกลุ่มตัวอย่าง ไม่ส่งผลต่อความสัมพันธ์กับการตี้มเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เนื่องจาก

แบบสอบถามเป็นเนื้อหาเกี่ยวกับการตีเครื่องตีแอลกอฮอล์เป็นอันตรายต่อสุขภาพ โดยกลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามแยกเป็น 2 กลุ่ม คือ ผู้ตีเครื่องตีแอลกอฮอล์โดยตรง และผู้ที่ไม่ตีเครื่องตีแอลกอฮอล์แต่ได้รับผลกระทบทางตรงและทางอ้อม จึงทำให้ทัศนคติต่อการตีเครื่องตีแอลกอฮอล์มีความคิดเห็นแตกต่างกัน ในด้านของค่านิยมอาจมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมแต่พฤติกรรมจะไม่เกิดขึ้นถ้าไม่มีสิ่งกระตุ้นพฤติกรรมซึ่งเป็นปัจจัยส่วนบุคคลได้แก่ การสั่งสมความรู้จากประสบการณ์ต่างๆ ที่บุคคลนั้นเคยได้รับหรืออาจเคยได้รับจากปัจจัยภายนอก เช่น ข่าวสาร คำบอกเล่า การโฆษณา ประชาสัมพันธ์ ผลการศึกษาในครั้งนี้จึงไม่สอดคล้องไม่เป็นไปในทิศทางเดียวกับงานวิจัยของ ญัฐกาล ลายนอก (2559) ที่พบว่าความรู้มีผลต่อการยังยั้งการตีเครื่องตีแอลกอฮอล์ของนักศึกษาระดับปริญญาตรีในเขตกรุงเทพมหานคร ส่วนความรู้ต่อการตีเครื่องตีแอลกอฮอล์ของกลุ่มตัวอย่างไม่ส่งผลต่อความสัมพันธ์กับการตีเครื่องตีแอลกอฮอล์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 อธิบายได้ว่านักศึกษาส่วนใหญ่อาจมีความรู้ที่ไม่แตกต่างกันซึ่งในปัจจุบันการให้ความรู้ผ่านสื่อช่องทางที่หลากหลาย อาจเป็นไปได้ว่าความรู้ที่เกี่ยวกับผลกระทบต่อสุขภาพในระยะยาวอาจไม่ปรากฏในผู้ที่มีอายุน้อย ในวัยของนักศึกษา

ข้อเสนอแนะ (Recommendations)

1. ผลการวิจัยพบว่ากลุ่มตัวอย่างมีระดับการรับรู้ข้อกำหนดควบคุมการตีเครื่องตีแอลกอฮอล์อยู่ในระดับมากที่สุด และการรับรู้การปฏิบัติตามกฎหมายมีอิทธิพลต่อการตีเครื่องตีแอลกอฮอล์คือมีผลต่อการตีในระดับที่มีการตีบ้างเป็นบางโอกาส ดังนั้น การพิจารณาแก้ไขพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องตีแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ในประเด็นการเข้าถึงเครื่องตีแอลกอฮอล์ในเรื่องของวันและเวลาในการจำหน่ายเครื่องตีแอลกอฮอล์ สถานที่จำหน่ายและบริโภคเครื่องตีแอลกอฮอล์ อาจเป็นข้อที่ควรพิจารณาแก้ไข

2. สถาบันการศึกษาและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ควรมีการจัดกิจกรรมต่างๆ ที่เกี่ยวกับการส่งเสริมการรับรู้ให้เกิดความเข้าใจ สามารถปฏิบัติตามข้อกำหนดเพื่อลดการตีเครื่องตีแอลกอฮอล์

กิตติกรรมประกาศ (Acknowledgement)

ผู้วิจัยขอขอบคุณ นักศึกษามหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งในอำเภอพระนครศรีอยุธยา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ขอขอบพระคุณคณาจารย์ เจ้าหน้าที่ที่ประจำภาควิชาบริหารงานสาธารณสุข คณะสาธารณสุขศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดลทุกท่าน ที่ได้ประสิทธิ์ประสาทวิชา ตลอดจนให้การสนับสนุนและความช่วยเหลือในการทำวิจัยในครั้งนี้

เอกสารอ้างอิง (References)

- กษิติส ชันนิรัตน์. (2549). พฤติกรรมการดื่มสุราของเยาวชนไทยในตำบลกุดสระ อำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี. วิทยานิพนธ์ศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- กัณฑ์กนิษฐ ผลแจ้ง. (2556). ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการดื่มแอลกอฮอล์ของนักศึกษาในระดับปริญญาตรีในเขต กรุงเทพมหานคร. มหาวิทยาลัยศรีประทุม.
- ชนิษฐา พรหมกระโทก. (2562). การดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของวัยรุ่นชุมชนเขตชานเมืองจังหวัดแห่งหนึ่งในภาคอีสานของประเทศไทย. วารสารการพยาบาลและการดูแลสุขภาพ, 38 (3), 22 – 31.
- จินตนา วงศ์วาน. (2548). ความชุกและพฤติกรรมการดื่มที่มีแอลกอฮอล์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายสังกัดกรมสามัญศึกษาอำเภอ จังหวัดขอนแก่น. วิทยานิพนธ์สาธารณสุขศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาโภชนาการชุมชน, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- จุฬารัตน์ เอื้ออำนวย. (2553). จิตวิทยาสังคม. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ฉัตรสมุน พฤฒิกัญญา และ นิตศัน ศิริโชติรัตน์. (2563). ผลของข้อตกลงทางการค้าระหว่างประเทศต่อการบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์เพื่อช่วยในการตัดสินใจภาครัฐ (รายงานวิจัย). คณะสาธารณสุขศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ชญานิน เทพาคำ. (2554). ปัญหาการบังคับใช้มาตรการจัดเก็บภาษีสรรพสามิต กรณีศึกษาเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ประเภทสุราแช่ชนิดเบียร์. กรุงเทพฯ: วิทยาลัยการยุติธรรม สำนักงานศาลยุติธรรม.
- เชษฐ รัชดาพรธนาธิกุล และชัชณะ. (2553). การประเมินการบังคับใช้กฎหมายตามพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551. สถาบันวิจัยระบบสาธารณสุขและศูนย์วิจัยปัญหาสุรา.
- ณัฐกาล ลายนอก. (2559). ปัจจัยที่มีผลต่อการยับยั้งการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ตามกฎหมายและระเบียบฯ โรงเรียนจำอากาศของนักเรียนจำอากาศ ปีการศึกษา 2558. วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต (สาธารณสุขศาสตร์) มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ทักษพล ธรรมรังสี (บรรณาธิการ). (2556). สถานการณ์การบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์และผลกระทบในประเทศไทย ปี 2556. ศูนย์วิจัยปัญหาสุรา สำนักงานพัฒนานโยบายสุขภาพระหว่างประเทศ กระทรวงสาธารณสุข.
- เทพไทย โชติชัย และ สรายุ มันทาพันธ์. (2562). ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนในเขตเทศบาลเมืองขอนแก่น. วารสารบัณฑิตศึกษามหาจุฬาขอนแก่น 6 (ตุลาคม-ธันวาคม 2562).
- ธีระวุธ ธรรมกุล, นิตยา เพ็ญศิริณา, ทองทิพย์ สละวงษ์ลักษณ์, ทิพย์รัตน์ ธรรมกุล, และนิยม ไกรบุญ. (2561). สถานการณ์การจำหน่ายและการเข้าถึงเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในเขตโซนนิ่งรอบสถานศึกษา (รายงานวิจัย). โครงการวิจัยสาขาวิทยาศาสตร์สุขภาพ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, กรุงเทพฯ.

- บุญธรรม กิจปริดาภิรุตส์. (2551). ระเบียบวิธีการวิจัยทางสังคมศาสตร์. กรุงเทพฯ: จามจุรีโปรดักส์. ประณต
เค้านิมและดวงเดือน แซ่ตั้ง. (2551). ปัจจัยเชิงสาเหตุที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่ม
แอลกอฮอล์ของนิสิตมหาวิทยาลัย: กรณีศึกษามหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง. มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต.
ปิยะ ทองบาง. (2550). ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ของนักศึกษาอาชีวศึกษา
ในเขตอำเภอบ้านโป่ง จังหวัดราชบุรี. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาจิตวิทยา
ชุมชน, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- พรพิมล วรวิฑูพิทพงศ์ และสงคาร เขาวนศิลป์. (2551). ปัจจัยด้านจิตสังคมในการพยากรณ์พฤติกรรม
หลีกเลี่ยงการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในนักศึกษามหาวิทยาลัยเชียงใหม่. เชียงใหม่: ภาควิชา
จิตวิทยา, คณะมนุษยศาสตร์, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- พระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551
- พระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต พ.ศ. 2560
- ภูษณิศา บริหาร. (2549). พฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของกลุ่มวัยรุ่นหญิง: กรณีศึกษา. การ
ค้นคว้าแบบอิสระศึกษาศาสตรมหาบัณฑิตสาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนวบัณฑิต
วิทยาลัยมหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- รัตติยา บัวสอน และ เซษฐู รัชดาพรรณธัญกุล. (2553). พฤติกรรมการบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของ
นักศึกษา มหาวิทยาลัยระดับปริญญาตรีในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหา
บัณฑิต (วิทยาการเสพติด).สถาบันพัฒนาสุขภาพอาเซียน, มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ศูนย์วิจัยปัญหาสุรา. (2556). สถานการณ์การบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์และผลกระทบในประเทศไทย ปี
2556. นนทบุรี: เดอะกราฟิก ซีเอสดีเอ็มส์.
- ศูนย์วิจัยเพื่อการพัฒนาสังคมและธุรกิจ. (2564). การสำรวจการรับรู้พระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่ม
แอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 และร่างพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ฉบับใหม่:
กรณีศึกษาประชาชนไทยอายุ 18 ปีขึ้นไปใน 15 จังหวัด (ครั้งที่ 1). กรุงเทพฯ: ศูนย์วิจัยปัญหาสุรา.
- ศิริวรรณ เสรีรัตน์. (2550). พฤติกรรมผู้บริโภค. กรุงเทพฯ: พัฒนาศึกษา.
- สาวิตรี อังณางค์กรชัย (บรรณาธิการ). (2562). รายงานสถานการณ์การบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ราย
จังหวัด พ.ศ. 2560. กรุงเทพฯ: สหมิตรพัฒนาการพิมพ์ (1992).
- สาวิตรี อังณางค์กรชัย (บรรณาธิการ). (2562). ข้อเท็จจริงและตัวเลข: เครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในประเทศไทย
พ.ศ.2559-2561. กรุงเทพฯ: สหมิตรพัฒนาการพิมพ์ (1992).
- สำนักงานคณะกรรมการควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์และยาสูบ. (2551). พระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่ม
แอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551. กรุงเทพฯ: สำนักงานกิจการโรงพิมพ์องค์การสังเคราะห์อาหารผ่านศึก.

- สำนักงานคณะกรรมการควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์. (2564). รับฟังความคิดเห็นต่อกฎหมาย “ร่างพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ (ฉบับที่..) พ.ศ.”. [ระบบออนไลน์] แหล่งที่มา <http://www.alcoholact.ddc.moph.go.th/act/>
- สำนักงานสถิติแห่งชาติ. (2554). การสำรวจพฤติกรรมการสูบบุหรี่และการดื่มสุราของประชากร. กรุงเทพฯ: สำนักงานสถิติและสังคม.
- สุทธิชัย ปัญญาโรจน์. สำนักงานคณะกรรมการควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์. (2555). วัยรุ่นกับการดื่มเหล้าเปียร์. [ระบบออนไลน์] แหล่งที่มา <http://www.thaiantialcohol.com/newsletters/view/965>
- สุรเมศวร์ ฮาซิม, รัตนา เลิศสุวรรณศรี และ รมีดา ศรีเหรา. (2560). ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักเรียนชั้นมัธยมปลาย จังหวัดปทุมธานี. *Thai Journal of Science and Technology* 6 (มกราคม-เมษายน 2560).
- อนงค์ ดิษฐ์สังข์. (2550). ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนมัธยมประชานิเวศน์ เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัย สาขาวิชาสุศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- Emery, E.M., McDermott, R. J., Holcomb, D. R., & Marty, P. J. (1993). The relationship between youth substance use and area-specific self-esteem. *Journal of School Health*.
- Franklin, J. E., & Frances, R. J. (1999). Alcohol and other psychoactive substance use disorder. In R. E. Hales, S. C. Yudofsky, & J. A. Talbott (Eds.), *Textbook of psychiatry* (3rd ed). (pp.363-368). Washington, DC: American Psychiatric Press.
- Marocoux, B. C., & Shope, J.T. (1997). Application of the theory of planned behavior to adolescent use misuse of alcohol. *Health Education Research*.
- Rokeach M. (1968). *Beliefs, Attitude and Values: A Theory of organization and change*. San Francisco: Jossey-Boss.
- Schuckit, M. A. (2000). Alcohol-related disorder. In B. J. Sadock & V. A. Sadock (Eds.). *Kaplan & Sadock's comprehensive textbook of psychiatry* (7th ed., pp.653-970). Philadelphia: Lippincott Williams & Wilkins.
- Schulte M. T., Ramo D. & Brown S. A. (2009). Gender differences in factors influencing alcohol use and drinking progression among adolescents. *Clinical Psychology Review*.